

Pete Hautman

**VAN
GOD
LOS**

vertaald door Floortje Zwigman

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

In den beginne was er de Oceaan. En de Oceaan was eenzaam.

I

Keihard op je bek geslagen worden is een unieke ervaring. Ik raad het iedereen aan die een beetje te brutaal, lomp of irritant is. Ik raad het ook iedereen aan die denkt dat hij slim genoeg is om *niet* op zijn bek geslagen te worden door iemand als Henry Stagg.

Brutaal, lomp en irritant, zo kon je mij omschrijven op de dag dat Shin (echte naam: Peter Stephen Shinner) en ik Henry tegen het lijf liepen onder de watertoren. Henry was in gezelschap van drie ondergeschikte jeugdcriminelen – Mitch Cosmo, Marsh Andrews en Bobby Dinges. Geen van allen waren ze bijzonder gevaarlijk wanneer je ze alléén tegenkwam, maar in een roedel? Dat was een ander verhaal.

‘Hé, Henry, hoe gaat-ie?’ zei ik, op de ruw-hartelijke toon waarvan ik me inbeeldde dat hij die zou kunnen waarderen.

‘Wie hebben we daar? Jay-boy en Shinner?’ Henry kneep zijn ogen tot spleetjes, zijn gezicht een ruige kei van vijandigheid. Hij droeg zijn gebruikelijke outfit: afgetrapte cowboylaarzen, een spijkerbroek en een zwart T-shirt. ‘Wat doen *jullie* hier?’

‘Gewoon wat rondhangen,’ zei ik. Ik ging Henry zeker niet aan zijn neus hangen wat we daar *werkelijk* deden.

‘Met elkaar? Jullie moeten wel erg wanhopig zijn,’ zei hij.

En toen lachte hij. Bobby, Mitch en Marsh lachten ook. De drie dombo's. Ze keken naar Henry alsof hij het grootste wonder was dat ze ooit gezien hadden.

Ik moet toegeven dat Henry Stagg een interessant studie-object is. Hij is maar een meter zestig lang en zo mager als een straatkat, maar niemand zal over hem heen kijken. Hij is voortdurend in beweging, zo snel als een cobra en zo opgefokt dat je bang bent dat hij elk moment kan ontploffen. Henry heeft een lange geschiedenis van plotseling, zinloos geweld. Dat maakt hem zowel gevaarlijk als opwindend gezelschap. Gelukkig konden Henry en ik altijd goed met elkaar opschieten – dacht ik. Dat had er misschien mee te maken dat ik ongeveer twee keer zo breed ben als hij. Bovendien, schatte ik in, was ik zeker twintig keer zo slim.

‘Het kon erger,’ zei ik. ‘We zouden ook met *jullie* kunnen rondhangen.’ Ik lachte erbij, om hem ervan te verzekeren dat het maar een grapje was. Dat was het overigens niet.

Henry keek me onverschillig aan. ‘Hoezo hangen jullie *hier* rond?’

‘We werken aan een wetenschappelijke studie,’ zei Shin met zijn Shinny-stemmetje. Ik kreunde. Ik ben gewend geraakt aan Shins hoge, nasale stem, maar een jongen als Henry vliegt ervan in de gordijnen.

‘Een wetenschappelijke studie?’ deed Henry hem na, met een bibberende piepstem. ‘Ik dacht dat mietjes alleen geïnteresseerd waren in kleren en ballet.’

‘Ik ben geen mietje,’ zei Shin, zijn stem nog hoger. En ik dacht: Uh-oh.

‘Geen mietje?’ piepte Henry. Hij hief zijn armen hoog. Zijn knokige handen bungelden slap en verwijfd aan zijn polsen.

Shin kreeg door dat hij in de problemen zat: hij sloeg zijn

armen beschermend over zijn notitieblok heen en kroop in zijn schulp. (Daarover later meer.) Henry huppelde op zijn tenen heen en weer en zong: ‘Ik ben geen mietje, ik ben geen mietje, ik ben geen miet-je...’ Shin stond verstijfd naar de grond te staren. Henry liet zijn armen vallen en ging voor hem staan. Hij bracht zijn gezicht vlak bij dat van Shin en schreeuwde: ‘Is er iemand thuis?’

Shin zei niets. Henry’s kaakspieren spanden zich en de aderen in zijn nek klopten. Shin knipperde niet eens met zijn ogen. Als hij in zijn schulp gekropen is, kun je hem er met geen mogelijkheid uit wrikken, al steek je een rotje af in zijn oor. Pas als hij er klaar voor is, komt hij weer tevoorschijn.

Henry keek me aan. ‘Wat is er met hem aan de hand?’
‘Niets,’ zei ik.

‘Sla hem,’ zei Bobby. ‘Geef ’m een dreun.’

De dombo’s lachten alsof Bobby iets grappigs had gezegd. Henry staarde hen aan. Ondanks alles had Henry zijn regels. Het was niet zijn stijl om iemand te slaan die, noem eens wat, bewusteloos was. Hij zou nooit een klein kind afrossen, of een oud vrouwtje – in elk geval niet zonder goede reden. En hij voelde aan dat een in zijn schulp gekropen Shin even hulpeloos was.

‘Duw hem omver,’ stelde Marsh voor. ‘Kijken hoe stevig hij staat.’

Henry legde zijn handpalm tegen Shins borst en gaf een klein testduwtje. Shin wankelde, maar zijn innerlijke gyroscoop hield hem overeind. Henry begreep dat een hardere duw Shin zou doen vallen, maar hij besloot het niet te doen.

‘Wat is er met hem aan de hand?’ vroeg hij weer.

‘Hij doet soms gewoon zo.’

Marsh zei: ‘Wat een freak.’